

A színek vitája

A színek vitája akkor kezdődött, amikor Letícia, egy 8 éves szőke kislány a szobájában festegetett. De véletlenül a papírra cseppent egy hatalmas fekete festék paca. A fekete festék nagyon büszke volt, hogy ő kerülhetett elsőként arra a fehér, kis semmilyen színű papírra. A fekete festék szavaival élve. Büszkén sötétellett és pökhendien kezdte magát dicsérni. Én vagyok, a legeslegerősebb szín, nálam nincs erősebb. Minden éjszakát megfestek, minden színt elsötétíték.

Ekkor a fehér festék cseppent a papírra. - Még hogy te vagy a legerősebb szín?! Ha, ha, ha... nevetnem kell. Te olyan sötét és buta vagy! Ha csak rád cseppenek, azzal a vakító fehérséggemmel, rögvest elszürkülsz.

És azzal a lendülettel a fehér festék, a papíron cseppekben gördült a fekete festékre, ami azonnal szürkévé változott. Most már a fehér festék hangoztatta harsányan: - Én vagyok a legszebb, legerősebb szín a világon! Télen a havat, ablakon a jégvirágot és az idős emberek haját festem meg.

A festék palettán a többi festék is hallván a vitát, bizonyítani akarta szépségét és erejét. Izgatottan várták, hogy a kis festőművész legalább egy cseppet csepegtessen belőlük. De a piros színnek nem kellett sokat várnia. Az ecset egyenesen felé tartott és máris a papíron találta magát ő is. Így hát felkerülhetett a „kis piros” a dicsekvő papírra. Nem is kellett sokáig várni, elkezdte érényeit, tetteit felsorakoztatni. – Én vagyok a legszebb szín! Megfestem a kislányok, kislányok piros arcát, megfestem a rózsát, a réten a pipacsot. Még most is sorolná, de a kék festék egyenesen felé tartott és rácseppent. A kéknek csupán annyi ideje volt, hogy kimondja: - Megfestem az óceánt, a tengereket, az egeeee!

És puff, már lilaként válaszolt: - Én megfestem az ibolyát, a kisgyerekek térdét, ha elesnek.

- Na, az utóbbira nem lennék olyan büszke. – szólt a sárga szín, aki úgy nézett ki, mintha citromba harapott volna. De hopp!, a sárga éppen a pirosra cseppent, aki azonnal narancssárga lett. Így már ő is bekapcsolódott a vitába. – Engem nagyon szeretnek az emberek. Vidám szín vagyok. Megfestem, a narancsot, a sütőtököt és... A nagy vita közepette Letícia keresni kezdte a barna színt, de nem találta. Szomorúan nézte a színeket a palettáján.

Ekkor anya lépett be a szobába, látta kislánya szomorú tekintetét. Letike elpanaszolta, hogy nem tudja befejezni a festményét, mivel nincs barna festéke. Ezért nem tud fatörzset, kutyát, lovat, őszi falevelet festeni. De anya ölébe vette az ő kis művészt és elmagyarázta: - Tudod kincsem vannak semleges színek. Ilyen a fekete és a fehér. Továbbá vannak alapszínek, ilyen a piros, a sárga, a kék. Ha ezeket ügyesen összekevered, akkor egy teljesen új színt kapunk. A színek csodálkozva hallgatták anya szavait. - De lássuk csak! Fogd meg az ecsetet és csepegtess egy kis kéket, sárgát és pirosat egy tálkába. Ha ezzel megvagy, keverd össze. – Jé! Ez barna! – csodálkozott Leti. – Bizony, barna. – mondta anya. – Próbálkozz különböző színeket összekeverni és figyeld meg, mi történik. Letike boldog, csilingelő kacajjal és egy nagy öleléssel jutalmazta anyát. A papír fölé hajolt és hangosan dicsérte, milyen szépek a színek így együtt. Anya kislánya felé fordult és halkán, de mégis úgy, hogy a vitatkozó színek hallják, elmondta:

- Tudod kincsem, minden szín fontos és szép. Nem lehet a világ csak fekete vagy csak fehér. A fű legyen zöld, a virágok színesek és a cseresznye piros. Ezt hallva a színek békét kötöttek

egymással. Nagy békülésben a színek összeöllekeztek. Még soha nem készült ilyen varázslatos, színekavalkádós kép. Leti boldogan mutatta a festményét apukájának és testvérének.